

Antiquae Lectionis Tomus ...

In Qvo Plvra Qvam XX. Antiqua monumenta, nunquam edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1602

III. Qvomodo S. Erminoldvs Prælatvs est monasterio Lorsacensi in
Abbatem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64160](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64160)

QVOMODO S. ERMINOLDVS

*Pralatus est monasterio Lorfacensi
in Abbatem.*

DENIQ; sanctitatis illius tam sonora vox in Ra-
ma audita est circumquaque, vt lucernā sub mo-
dio seu vase subiectionis vltius tegi non sine-
ret vel abscondi, sed super candelabrum poni regiminis
persuaderet. Vnde factum est, vt tam fratrum electione com-
muni, quā HENRICI Imperatoris eiusdem nominis
quinti consensu atque fauore, ad LORFACENSIS ecclesiæ
regimen vocaretur, quæ regalis est Abbatia, illisq; diebus
& in copia rerum temporalium abūdabat, & in prærogati-
uis plurimis dignitatum. Hic itaque fidelis seruus & pru-
dens super familiam Domini constitutus, subiectis tamen
non tam præesse studuit, quā prodesse, nihil subditis fa-
ciendum iniungens, quod ipse exempli causa non primi-
tus pertulisset. Etenim iugum ab adolescentia sua porta-
uerat, & ipse maiorum ferendo mandata, imponenda
minoribus prædicerat temperare; Phariseorum scriba-
rumque nota prorsus immunis, qui alligant onera im-
portabilia, & ea humeris hominum iuxta sententiam Sal-
uatoris imponunt, ipsi ea digito non mouentes. Non sic
iste non sic, sed instar boni pastoris forma factus gregis ex
animo, creditas sibi verbo pavit ouiculas. Pavit exem-
plo sanctorum, pavit desiderio & subsidio temporalis. Pro-
pter quod grex qui datus est sibi pecus inclitum suum, nec
imminutus est numero, sed adauctus, nec defecerunt
sub eius cura subsidia temporalia subditis sed creuerunt.
Etenim tum in diebus sui regiminis, & numero subditi sui
& merito pariter auferentur, nec de multitudine subie-

III

Matth. 21.

Thren. 3.

Matth. 23.

Pec. 3.

T t t

torum

etorum, nec de temporalium affluentia, nec de culmine dignitatis intumuit, sed magis in sanctitate atque profectu discipulorum quam in excellentia prælaturæ vel magisterij lætabatur, quod perpenni facilliter poterit per subiecta.

QUOD RESIGNAVIT PRÆ-
laturam.

IV.

HRATREM namq; carnalem vir Dei habebat, præter titulum sanguinis generosi, satis superq; & in diuitijs abundantem. Quodam vero die cum venissent viri Imperatoris, vt assisterent coram illo, affuit inter eos & ille viri sancti germanus. Cui subridens Augustus, animo fortè iocandi, Causa, inquit, tuæ dilectionis fratrem tuum regali præfecimus Abbaciæ, facientes sibi nomen grande, iuxta nomen magnorum qui celebrantur in terra, vt sedeat eum Principibus & solium gloriæ teneat inter illos. In quo igitur maiestatis nostræ munificentia respondebis? At ille: Vera, inquit, esse omnia recognosco, quæ præponit vestra serenitas, arbitrorque dignissimum, vt vestræ non ingratus inueniar pietati. Dictum duxit in actum, nec multo post decentibus satis Imperatorem muneribus honorauit, famulo domini ERMINGOLDO tam dicta Imperatoris, quam facta germani penitus ignorante. Caterum mox vbi ad eum res gesta deuenit, licet horum omnium nec conscius extitisset, LORSACENSEM resignauit Abbatiam, protinus tam curæ se subtrahens pastorali, quam vel notæ leuissimæ Simoniacæ prauitatis. Aduertendum est igitur quam execrabile duxisset hic sanctus per tale se vitium maculasse, vt & Prælaturam retinere detestaretur, pro qua nihil

vn-